

Arrest

nr. 256 203 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKEHOUT, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer:
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.*

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd sinds 25.06.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 24.06.2020 aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid. Betrokkene was zich bewust van het feit dat hij zich in een cannabisplantage bevond. Er bestaan derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.

Het telen van drugs, is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernst in het gedrang wordt gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 13.01.2021 leverde de onderzoeksrechter een beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden geldend voor drie maanden af. Eén van de gestelde voorwaarden is dat betrokkene vast verblijf dient te houden te 1600 Sint- Pieters-Leeuw, (...) en niet van adres te veranderen zonder voorafgaandelijke goedkeuring van de onderzoeksrechter. Er dient opgemerkt te worden dat de in verdenkingstelling en het verdacht worden van het plegen van een misdrijf, zoals in casu het geval, geen recht tot verblijf inhoudt. Een illegale vreemdeling die wegens opheffing van het aanhoudingsmandaat in vrijheid wordt gesteld, verblijft immers nog steeds illegaal in het Rijk en dit illegaal verblijf maakt nog steeds een misdrijf uit zoals omschreven in Artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien vastgesteld werd dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Bovendien bevat de beschikking geen absoluut verbod om België te verlaten. Het is mogelijk mits toestemming van de onderzoeksrechter die betrokkene derhalve dient aan te vragen. Uit niks blijkt dat hij deze niet zou kunnen verkrijgen. Om aan de voorwaarde zich op verzoek aan te melden bij de politiediensten, kan betrokkene voorzien van de nodige documenten en mits een tijdelijke opschorting van het inreisverbod naar België terugkeren voor gerechtelijke doeleinden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke

elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van zijn partner, broer, zus en moeder. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn partner, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene werd daarenboven niet gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Daarenboven beperkt het EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn broer en zus en moeder.

Betrokkene heeft op 06/04/2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend samen met zijn moeder. Deze aanvraag werd negatief afgesloten. Tot op heden heeft betrokkene geen nieuwe aanvraag tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 24/06/2020 in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene werd sinds 25.06.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 24.06.2020 aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid. Betrokkene was zich bewust van het feit dat hij zich in een cannabisplantage bevond. Er bestaan derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.

Het telen van drugs, is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene werd sinds 25.06.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 24.06.2020 aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid. Betrokkene was zich bewust van het feit dat hij zich in een cannabisplantage bevond. Er bestaan derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.

Het telen van drugs, is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernst in het gedrang wordt gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 24/06/2020 in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene heeft op 06/04/2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend samen met zijn moeder. Deze aanvraag werd negatief afgesloten. Tot op heden heeft betrokkene geen nieuwe aanvraag tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Vasthouding

(...)"

1.2. Op 15 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer ,

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15/01/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 24/06/2020 in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

De betrokkene werd sinds 25.06.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 24.06.2020 aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid. Betrokkene was zich bewust van het feit dat hij zich in een cannabisplantage bevond. Er bestaan derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.

Het telen van drugs, is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernst in het gedrang wordt gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26/06/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van zijn partner, broer, zus en moeder. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn partner, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene werd daarenboven niet gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Daarenboven beperkt het EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn broer en zus en moeder.

Betrokkene heeft op 06/04/2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend samen met zijn moeder. Deze aanvraag werd negatief afgesloten. Tot op heden heeft betrokkene geen nieuwe aanvraag tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene werd sinds 25.06.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 24.06.2020 aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid. Betrokkene was zich bewust van het feit dat hij zich in een cannabisplantage bevond. Er bestaan derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.

Het telen van drugs, is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernst in het gedrang wordt gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de Franse taal als proceduretaal kiest, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing als *accessorium* van de eerste bestrede beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de rechten van verdediging, van het beginsel “*audi alteram partem*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een eerste middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod voor de duur van drie jaar, voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de rechten van verdediging, van het beginsel “*audi alteram partem*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.1. Na een theoretisch betoog over voornoemde beginselen licht de verzoekende partij haar voormelde middelen toe als volgt:

“Selon la partie adverse, l'ordre de quitter le territoire indique que l'intéressé aurait eu la possibilité d'être entendu ; que, sous réserve de la consultation ultérieure du dossier administratif, il n'apparaît pas des circonstances de la cause que le requérant ait valablement été entendu, le cas échéant avec l'aide d'un interprète afin d'être adéquatement informé de son droit et de ses conséquences relatives à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire et d'une interdiction d'entrée.

En l'espèce, si le requérant avait été entendu adéquatement avant l'acte litigieux, il aurait pu faire valoir sa vulnérabilité qui se déduit des circonstances entourant son arrivée en Belgique (arrivé en avril 2011, âgé alors de 12 ans, accompagnant sa mère et ses frères ; arrivé en Belgique en qualité de mineur, il lui serait particulièrement préjudiciable de devoir rentrer au pays alors qu'il n'y a pas grandi et vit en Belgique depuis plus de 9 ans, y ayant de sa proche famille, dont sa partenaire de vie ; qu'ainsi il se retrouverait du jour au lendemain dans une situation de grand dénouement contraire à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ; dénouement accentué encore par la pandémie actuelle) ; par ailleurs, il est indispensable pour le requérant de rester à la disposition des autorités judiciaires afin d'être personnellement présent aux différents actes de la procédure. Le requérant craint également de faire l'objet de traitements inhumains ou dégradants - violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme - du fait de son absence de lien avec son pays d'origine, quitté depuis l'âge de 12 ans, et de son impossibilité d'y assurer logement et subsistance du jour au lendemain, alors même que ses liens familiaux se trouvent en Belgique, dont sa partenaire de vie ; que le simple fait d'avoir été débouté de la demande d'asile ne suffit pas pour en déduire l'absence de risque

de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Par ailleurs, le requérant aurait pu faire valoir le fait qu'il a été libéré sous condition et qu'il est présumé innocent jusqu'à condamnation éventuelle ; que cela exclut le danger relatif à l'ordre public et le risque de fuite ; qu'ainsi la décision de justice contredit les allégations reprises dans l'ordre de quitter le territoire ; il aurait également pu faire valoir le bon comportement adopté durant sa privation de liberté, Le fait que la situation politique est tendue et que le nombre de cas de Covid-19 confirmés en Albanie continue à augmenter. La situation épidémiologique s'est clairement dégradée depuis le début du mois d'octobre 2020 .

Qu'ainsi, une audition adéquate eut été de nature à porter une appréciation différente quant au danger que constituerait le requérant pour l'ordre public ou le risque de fuite, ainsi que quant à la balance des intérêts à effectuer au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Qu'au vu des circonstances de la cause, le requérant estime également qu'un retour en Albanie serait constitutif de traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Partant, tant la délivrance de l'ordre de quitter le territoire que l'absence de délai pour le départ volontaire violent les principes généraux repris au point 2.1.1."

en

"- En l'espèce, la partie défenderesse n'a pas valablement donné la possibilité au requérant de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'interdiction d'entrée, qui constitue une décision unilatérale, prise à la suite de l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivré (voy. également les développements déjà effectués supra sous le point 2.1.1.).

Or, si le requérant avait été entendu adéquatement avant l'acte litigieux, il aurait pu faire valoir sa vulnérabilité qui se déduit des circonstances entourant son arrivée en Belgique (arrivé en avril 2011, âgé alors de 12 ans, accompagnant sa mère et ses frères ; arrivé en Belgique en qualité de mineur, il lui serait particulièrement préjudiciable de devoir rentrer au pays alors qu'il n'y a pas grandi et vit en Belgique depuis plus de 9 ans, y ayant de sa proche famille, dont sa partenaire de vie ; qu'ainsi il se retrouverait du jour au lendemain dans une situation de grand dénouement contraire à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ; dénouement accentué encore par la pandémie actuelle) ; par ailleurs, il est indispensable pour le requérant de rester à la disposition des autorités judiciaires afin d'être personnellement présent aux différents actes de la procédure. Le requérant craint également de faire l'objet de traitements inhumains ou dégradants - violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme - du fait de son absence de lien avec son pays d'origine, quitté depuis l'âge de 12 ans, et de son impossibilité d'y assurer logement et subsistance du jour au lendemain, alors même que ses liens familiaux se trouvent en Belgique, dont sa partenaire de vie ; que le simple fait d'avoir été débouté de la demande d'asile ne suffit pas pour en déduire l'absence de risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Par ailleurs, le requérant aurait pu faire valoir le fait qu'il a été libéré sous condition et qu'il est présumé innocent jusqu'à condamnation éventuelle ; que cela exclut le danger relatif à l'ordre public et le risque de fuite ; qu'ainsi la décision de justice contredit les allégations reprises dans l'ordre de quitter le territoire ; il aurait également pu faire valoir le bon comportement adopté durant sa privation de liberté, Le fait que la situation politique est tendue et que le nombre de cas de Covid-19 confirmés en Albanie continue à augmenter. La situation épidémiologique s'est clairement dégradée depuis le début du mois d'octobre 2020 .

Qu'ainsi, une audition adéquate eut été de nature à porter une appréciation différente quant au danger que constituerait le requérant pour l'ordre public ou le risque de fuite, ainsi que quant à la balance des intérêts à effectuer au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Qu'au vu des circonstances de la cause, le requérant estime également que l'interdiction d'entrée consécutive à l'ordre de quitter le territoire sans délai en Albanie serait constitutif de traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Partant, les principes généraux repris au moyen sont violés, en manière telle que ni l'interdiction d'entrée, ni la durée imposée ne sont légalement justifiées."

4.1.2. De verzoekende partij betoogt in het kader van het hoorrecht dat uit de omstandigheden van het geval niet blijkt dat zij geldig is gehoord, zo nodig met behulp van een tolk, om naar behoren te worden geïnformeerd over haar recht en over de gevolgen van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, dat zij, indien zij voor het nemen van de bestreden beslissingen naar behoren was gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij kwetsbaar was, zoals kan worden afgeleid uit de omstandigheden van haar aankomst in België, met name dat zij in april 2011 is aangekomen, toen twaalf jaar oud, en vergezeld door haar moeder en broers, dat aangezien zij als minderjarige in België is aangekomen het bijzonder nadelig voor haar zou zijn om naar het land van herkomst terug te keren terwijl zij er niet is opgegroeid en al meer dan negen jaar in België woont en hier naaste familie heeft, onder wie een levenspartner, dat zij aldus van de ene op de andere dag in een met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) strijdige situatie van grote moeilijkheden zou komen te verkeren, dat deze moeilijkheden nog worden verergerd door de huidige pandemie, dat het voor haar van wezenlijk belang is ter beschikking van de gerechtelijke autoriteiten te blijven om persoonlijk aanwezig te kunnen zijn bij verschillende fasen van de procedure, dat zij ook vreest te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling – een schending van artikel 3 van het EVRM – omdat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst dat zij op twaalfjarige leeftijd heeft verlaten en zij daar van de ene op de andere dag geen onderdak en geen bestaansmiddelen kan vinden en haar familiebanden, waaronder haar levenspartner, zich in België bevinden, dat uit het enkele feit dat het verzoek om internationale bescherming is afgewezen niet kan worden afgeleid dat er geen risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat zij bovendien had kunnen aanvoeren dat zij voorwaardelijk in vrijheid is gesteld en dat zij voor onschuldig wordt gehouden totdat zij is veroordeeld, dat dit het gevaar voor de openbare orde en het risico van onderduiken uitsluit, dat de rechterlijke beslissing dus in tegenspraak is met de beweringen in het bestreden bevel, dat zij ook had kunnen aanvoeren dat zij zich tijdens haar vrijheidsbeneming goed heeft gedragen, dat de politieke situatie gespannen is en dat het aantal bevestigde gevallen van covid-19 in Albanië blijft stijgen, dat de epidemiologische situatie sinds begin oktober 2020 duidelijk verslechterd is, dat een passende hoorzitting aldus waarschijnlijk zou geleid hebben tot een andere beoordeling van het gevaar dat zij voor de openbare orde zou opleveren of van het onderduikrisico, alsmede van de belangenafweging die krachtens artikel 8 van het EVRM moet worden gemaakt, dat zij gelet op de omstandigheden van het geval van mening is dat een terugkeer naar Albanië een onmenselijke of vernederende behandeling is in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts betoogt de verzoekende partij, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, dat onafhankelijk van een niet schending van het hoorrecht ten aanzien van het bestreden bevel, het hoorrecht geschonden is ten aanzien van het inreisverbod. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 233 257 van 15 december 2015 van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de omstandigheid dat de verzoekende partij haar standpunt heeft uiteengezet ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten niet impliceert dat zij eveneens haar standpunt heeft te kennen gegeven over een inreisverbod. Zij meent dat de verwerende partij haar niet de mogelijkheid heeft gegeven om haar standpunt kenbaar te maken voor het nemen van het bestreden inreisverbod, dat een afzonderlijke beslissing uitmaakt. Vervolgens herhaalt de verzoekende partij de hiervoor aangehaalde elementen die zij had wensen aan te voeren indien gehoord naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1.3. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

In casu wordt aan de verzoekende partij tevens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de richtlijn 2008/115/EG; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke

omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod voor een duur van drie jaar had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het principe 'audi alteram partem', benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

4.1.4. De verzoekende partij meent dat zij, mocht zij effectief gehoord zijn, meerdere elementen naar voor had kunnen brengen die de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden. Zij wijst in dit verband onder meer op haar privéleven en de omstandigheden van aankomst in België waaruit zij afleidt dat zij kwetsbaar is, haar gezinsleven, de vereiste om persoonlijk aanwezig te zijn in de verschillende fasen van de strafprocedure, haar voorwaardelijke invrijheidstelling, het vermoeden van onschuld, haar goed gedrag tijdens haar detentie en haar vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM waarbij zij concreet het gebrek aan banden met het herkomstland, de covid-19 pandemie en de politiek gespannen situatie in Albanië aanhaalt.

4.1.5. Het gezins- en privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven en het privéleven hier te

lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

4.1.6. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

4.1.7. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat zij in april 2011 in België is aangekomen, vergezeld door haar moeder en broers, dat het bijzonder nadelig voor haar zou zijn om naar haar land terug te keren terwijl zij hier naaste familie heeft, dat haar familiebanden zich in België bevinden.

4.1.8. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De relatie tussen de verzoekende partij en haar moeder en broers (en zus) moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar familieleden, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partij in de gevangenis bezoek krijgt van haar broer, zus en moeder, dat het administratief dossier evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er wel degelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgisch grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat het EVRM het begrip gezinsleven in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld, dat het EHRM bevestigde dat het begrip gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden, dat de verzoekende partij onvoldoende de graad van gezinsleven met haar broer, zus en moeder aantoonde.

Uit deze motieven blijkt dat geen beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder, broer(s) (en zus) kan worden vastgesteld. Deze motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt dat zij in april 2011 in België is aangekomen, vergezeld door haar moeder en broers en dat haar familiebanden zich in België bevinden maar toont daarmee ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij legt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen stavingstukken voor. Evenmin blijkt het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid uit het administratief dossier. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft dan ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar moeder en broer(s) (en zus) in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

4.1.9. De verzoekende partij stelt verder dat het bijzonder nadelig voor haar zou zijn om naar haar land terug te keren terwijl zij hier een levenspartner heeft en dat haar familiebanden, waaronder haar levenspartner, zich in België bevinden.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Door louter te beweren dat haar levenspartner zich in België bevindt, toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar partner noch weerlegt of ontkracht zij hiermee de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij in de gevangenis bezoek krijgt van haar partner, dat het administratief dossier evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er wel degelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgisch grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

4.1.10. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar moeder, broer(s) (en zus) en levenspartner, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog dat het bijzonder nadelig voor haar zou zijn om naar haar land terug te keren terwijl zij hier naaste familie heeft, onder wie een levenspartner, is dan ook niet dienstig.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde, in het kader van het voorgehouden gezinsleven met de partner, wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging waarbij hij stelt dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten, dat uit niets blijkt dat dit gezinsleven enkel in België kan verdergezet worden, dat de verzoekende partij niet gemachtigd werd tot een verblijf in België, dat zowel de verzoekende partij als haar partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij in België. Door enkel te stellen dat het bijzonder nadelig voor haar zou zijn om naar haar land terug te keren terwijl zij hier naaste familie heeft, onder wie een levenspartner, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven.

4.1.11. Wat het privéleven betreft, wijst de verzoekende partij erop dat zij in april 2011 is aangekomen, toen twaalf jaar oud, dat aangezien zij als minderjarige in België is aangekomen het bijzonder nadelig voor haar zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren terwijl zij er niet is opgegroeid en zij al meer dan negen jaar in België woont.

4.1.12. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar aankomst in 2011 in België op twaalfjarige leeftijd en haar verblijf van meer dan negen jaar in België en de aanwezigheid van familieleden in België, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij, door louter voor te houden dat het bijzonder nadelig zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren terwijl zij er niet is opgegroeid en haar familieleden in België verblijven, waarbij zij geenszins aantoont dat haar familieleden legaal op het Belgische grondgebied verblijven en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Zo verduidelijkt de verzoekende partij geenszins, laat staan dat zij aantoont, dat zij geen andere familieleden of kennissen in het herkomstland zou hebben.

4.1.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond, zodat de verzoekende partij in die zin evenmin aannemelijk maakt dat zij aldus van de ene op de andere dag in een met artikel 8 van het EVRM strijdige situatie van grote moeilijkheden zou komen te verkeren.

4.1.14. De verzoekende partij stelt verder, in het licht van het hoorrecht, dat zij kwetsbaar was, dat deze moeilijkheden nog worden verergerd door de huidige pandemie, dat zij ook vreest te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling – een schending van artikel 3 van het EVRM – omdat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst dat zij op twaalfjarige leeftijd heeft verlaten en zij daar van de ene op de andere dag geen onderdak en geen bestaansmiddelen kan vinden en haar familiebanden, waaronder haar levenspartner, zich in België bevinden, dat uit het enkele feit dat het verzoek om internationale bescherming is afgewezen niet kan worden afgeleid dat er geen risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de politieke situatie gespannen is en dat het aantal gevestigde gevallen van covid-19 in Albanië blijft stijgen, dat de epidemiologische situatie sinds begin oktober 2020 duidelijk verslechterd is, dat zij gelet op de omstandigheden van het geval van mening is dat een terugkeer naar Albanië een onmenselijke of vernederende behandeling is in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

De Raad merkt vooreerst op dat uit de bespreking van het derde middel, zowel ten aanzien van de eerste als ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zal blijken dat de verzoekende partij met haar betoog dat zij ook vreest te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling – een schending van artikel 3 van het EVRM – omdat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst dat zij op twaalfjarige leeftijd heeft verlaten en zij daar van de ene op de andere dag geen onderdak en geen bestaansmiddelen kan vinden en haar familiebanden, waaronder haar levenspartner, zich in België bevinden, dat uit het enkele feit dat het verzoek om internationale bescherming is afgewezen niet kan worden afgeleid dat er geen risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling, geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Zoals tevens zal blijken uit de voormelde bespreking, komt het aan de verzoekende partij toe om aannemelijk te maken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Albanië, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Met haar algemeen en niet onderbouwd betoog waarin zij aanvoert dat zij kwetsbaar was, dat deze moeilijkheden nog worden verergerd door de huidige pandemie, dat de politieke situatie gespannen is, dat het aantal gevestigde gevallen van covid-19 in Albanië blijft stijgen, dat de epidemiologische situatie sinds begin oktober 2020 duidelijk verslechterd is, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. Zij maakt vooreerst door enkel voor te houden dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst dat zij op twaalfjarige leeftijd heeft verlaten en zij daar van de ene op de andere dag geen onderdak en geen bestaansmiddelen kan vinden en erop te wijzen dat haar familiebanden, waaronder haar levenspartner, zich in België bevinden geenszins aannemelijk dat zij kwetsbaar is, minstens toont zij niet aan dat zij hierdoor een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad herhaalt in dit licht ook dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt, laat staan aantoon, dat zij geen andere familieleden of kennissen in het herkomstland zou hebben. De verzoekende partij wijst tevens op de covid-19 pandemie, maar toont niet aan dat tijdens een terugreis naar Albanië de nodige veiligheidsmaatregelen niet gerespecteerd zouden kunnen worden, dat, indien zij naar Albanië zou terugkeren, zij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting of dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn. Daar waar zij stelt dat de politieke situatie gespannen is, maakt zij evenmin concreet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Albanië een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Met voornoemd betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM aldus niet aannemelijk.

4.1.15. De verzoekende partij meent verder dat het voor haar van wezenlijk belang is ter beschikking van de gerechtelijke autoriteiten te blijven om persoonlijk aanwezig te kunnen zijn bij verschillende fasen van de procedure. Uit motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het voor de verzoekende partij mogelijk is om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, een vaststelling die de verzoekende partij geenszins weerlegt of ontkracht. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet in het buitenland ter beschikking kan blijven van de gerechtelijke autoriteiten en kan terugkeren naar België indien haar persoonlijke aanwezigheid is vereist. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat zij in België dient te verblijven om ter beschikking van de gerechtelijke autoriteiten te zijn noch dat haar persoonlijke aanwezigheid in België daadwerkelijk noodzakelijk of vereist is.

4.1.16. De verzoekende partij betoogt dat zij had kunnen aanvoeren dat zij voorwaardelijk in vrijheid is gesteld en dat zij voor onschuldig wordt gehouden totdat zij is veroordeeld, dat dit het gevaar voor de openbare orde en het risico van onderduiken uitsluit, dat de rechterlijke beslissing dus in tegenspraak is met de beweringen in het bestreden bevel en dat zij ook had kunnen aanvoeren dat zij zich tijdens haar vrijheidsbeneming goed heeft gedragen. Zij verduidelijkt vooreerst niet op welke wijze het feit dat zij voorwaardelijk in vrijheid is gesteld en dat zij onschuldig is tot het tegendeel is bewezen het risico op onderduiken uitsluit. Voorts gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Te dezen betwist de verzoekende partij niet dat zij op 25 juni 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor inbreuken op de drugswetgeving, dat zij voor deze feiten mogelijk “veroordeeld kan worden” noch dat zij op 24 juni 2020 werd aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid, dat zij zich bewust was van het feit dat zij zich in een cannabisplantage bevond, dat er derhalve ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, dat het telen van drugs een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier is om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid, dat bij drugsteelt door de dader niet in het minst acht wordt geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht, dat de grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel ontwrichten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het treffen van het bestreden bevel oordeelt dat de verzoekende partij “Gezien de ernst van deze feiten (...) door [haar] (...) gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. De verzoekende partij laat verder na concreet toe te lichten waarom haar voorwaardelijke invrijheidstelling het gevaar voor de openbare orde uitsluit. Haar betoog is in die zin dan ook niet

dienstig. In de mate dat de verzoekende partij nog voorhoudt dat zij zich tijdens haar vrijheidsbeneming goed heeft gedragen, maakt zij dit geenszins aannemelijk zodat zij geenszins aantoonbaar dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij *in casu* had kunnen beïnvloeden.

4.1.17. Gelet op het voorgaande blijkt uit het betoog van de verzoekende partij niet dat zij concrete informatie aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, is het betoog dat uit de omstandigheden van het geval niet blijkt dat zij geldig is gehoord, zo nodig met behulp van een tolk, om naar behoren te worden geïnformeerd over haar recht en over de gevolgen in verband met de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, dat een passende hoorzitting aldus waarschijnlijk zou geleid hebben tot een andere beoordeling van het gevaar dat zij voor de openbare orde zou opleveren of van het onderduikrisico, alsmede van de belangenafweging die krachtens artikel 8 van het EVRM moet worden gemaakt, niet dienstig.

4.1.18. De Raad merkt bovendien op dat uit de motieven van de bestreden beslissingen tevens blijkt dat de verzoekende partij het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend heeft in de gevangenis op 26 juni 2020, dat de verzoekende partij echter naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken, dat zij aldus op eigen initiatief naliet de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken, vaststellingen die verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift, geenszins weerlegt of ontkracht.

4.1.19. Gezien de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift dezelfde elementen aanhaalt die zij had wensen aan te brengen indien gehoord naar aanleiding van het nemen van het bestreden bevel, als indien gehoord naar aanleiding van het nemen van het bestreden inreisverbod, is haar betoog dat onafhankelijk van niet schending van het hoorrecht ten aanzien van het bestreden bevel er een schending voorligt van het hoorrecht ten aanzien van het bestreden inreisverbod, niet dienstig.

4.1.20. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij aldus niet aantoonbaar dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van het rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" blijkt aldus niet. Evenmin blijkt uit het betoog van de verzoekende partij in dit licht een schending van de rechten van verdediging.

4.1.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze werden genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.1.22. Het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het eerste middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn ongegrond.

4.2. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing als *accessorium* van de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6, eerste en derde lid van het EVRM. In een tweede middel, gericht tegen het

bestreden inreisverbod voor de duur van drie jaar, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6, eerste en derde lid van het EVRM.

4.2.1. De verzoekende partij zet voormelde middelen uiteen als volgt:

“Il résulte des faits de la cause qu'une procédure judiciaire est actuellement en cours à l'encontre du requérant; qu'après avoir fait l'objet d'un mandat d'arrêt, il a néanmoins fait l'objet d'une remise en liberté, par ordonnance rendue le 15 janvier 2021 par la Chambre du conseil ; que l'autorité judiciaire a exigé le respect strict des conditions suivantes pour une durée de trois mois :

- *La paiement complet d'une caution s'élevant à 10.000 euros*
- *D'autre part, la remise en liberté prévoit 4 conditions :*
 - o *Adopter un bon comportement général et ne plus commettre de faits répréhensibles*
 - o *Répondre aux convocations des services de police*
 - o *Résider à 1600 Sint-pieters-Leeuw et ne pas changer d'adresse sans approbation préalable*
 - o *Interdiction complète de contacter les personnes nommées dans le dossier répressif*

Il s'en déduit que le requérant est judiciairement contraint de demeurer en Belgique et de rester à disposition des autorités ; que cette décision de la Chambre du Conseil est revêtue de l'autorité de la chose jugée et la partie adverse ne peut valablement enfreindre une décision de justice.

Attendu que, dans ce contexte particulier, il échet de rendre effectif l'accès à la justice et la poursuite de la procédure pénale, en permettant au requérant de ne pas être contraint de quitter le Belgique.

En effet, en vertu de l'article 6, § 1er de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, lorsque surgit une contestation sur des droits de caractère civil ou pénal, toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi.

Que le requérant a ainsi le droit notamment à ce que sa cause soit entendue équitablement.

Que ce droit serait violé, sans la suspension de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire, puisqu'il serait tenu de quitter le territoire, sans qu'il n'existe aucune garantie qu'il pourra se présenter à temps et à heure en Belgique afin de se présenter à tous les actes de la procédure et ce d'autant qu'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée, dont rien, en l'état, ne permettrait de croire qu'elle serait, le cas échéant, levée ou suspendue ultérieurement. Qu'en outre, cette interdiction d'entrée s'avère, en l'état, illégale et est donc également querellée par le présent recours.

Que le requérant doit, en outre, pouvoir être personnellement présent aux divers actes de procédure afin de faire valoir personnellement ses observations ; que c'est en effet de la sorte qu'il pourra faire valoir au mieux ses droits et moyens de défense, c'est-à-dire en temps réel et au vu des questions qui lui seraient posées à tous les stades de la procédure et auxquelles son Conseil ne serait pas forcément en mesure de répondre.

Qu'il y aurait au surplus violation du principe de l'égalité des armes.

Ainsi que l'écrit A. KOHL « L'élément fondamental du droit à un procès équitable est l'exigence que chacune des parties, c'est-à-dire tant le demandeur que le défendeur, dispose de possibilités suffisantes, équivalentes et adéquates, de prendre position sur les points de droit et de fait, et que l'une des parties ne soit pas défavorisée par rapport à l'autre » (Implications de l'article 6, al. 1 de la Convention européenne des droits de l'homme en procédure civile, J.T., 1987, 641).

Ce principe a été clairement mis en relief par la jurisprudence de Strasbourg qui la qualifie de « principe de l'égalité des armes ».

Conformément à cette jurisprudence « le droit à un procès équitable, tant dans une action civile que dans une action pénale, implique que toute partie à une telle action doit avoir une possibilité raisonnable d'exposer sa cause au tribunal dans des conditions qui ne la désavantagent pas d'une manière appréciable vis-à-vis de la partie adverse » (Comm. décision du 30/6/59, Annuaire vol. II, p. 355; G. COHEN-JONATHAN, La Convention européenne des droits de l'homme, 433; J. VELU et R. ERGEC, La convention européenne des droits de l'homme, R.P.D.B., compl. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, n° 469).

Maintes fois reprise par la jurisprudence européenne, cette formule a servi de base pour garantir l'égalité des parties devant le juge et protéger notamment l'effectivité du débat contradictoire.

Partant, ce n'est pas à des milliers de kilomètres que le requérant pourra utilement faire valoir ses droits aux différents stades de la procédure, ni son conseil le défendre utilement et efficacement, spécialement dans une affaire où les circonstances ayant entouré les faits peuvent être multiples et nécessiter tout particulièrement la présence de l'intéressé.

A cet égard, il convient également de rappeler que la Convention européenne a pour but de protéger des droits non pas théoriques ou illusoire, mais concrets et effectifs (Cf. C.E.D.H., Aït-Mouhoub c. France du 28.10.98, § 52, citant l'arrêt Airey c. Irlande du 9.10.79, § 24).

Par ailleurs, l'article 6.3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme stipule entre autres que « tout accusé a droit notamment à ... b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense ».

Ainsi que le Conseil d'Etat l'a relevé dans un arrêt n° 142.666 du 25 mars 2005, « il est contraire à cette disposition d'ordonner l'éloignement d'un étranger dès lors qu'il peut être tenu pour vraisemblable que cet éloignement rendrait sa défense exagérément difficile » (R.D.E., n° 132,43).

Ainsi encore, par un arrêt du 13 novembre 2006, le Conseil d'Etat a fait droit au moyen « pris de la "violation, des articles 6, § 1, et § 3, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, et des articles 61 bis à 61quinquies et 127 du Code d'instruction criminelle". Le requérant reprochait « à l'acte attaqué, en le renvoyant immédiatement en Russie, de compromettre le bon déroulement de l'instruction ainsi que l'exercice de ses droits de défense dans le cadre de l'instance pénale en cours; ». L'arrêt relève à cet égard « qu'il peut paraître kafkaïen que l'Etat, d'une part, par l'organe de ses autorités judiciaires, impose au requérant des conditions qui impliquent qu'il reste en Belgique, et que, d'autre part, par l'organe du Ministre de l'Intérieur, l'empêche de respecter ces conditions en l'obligeant à quitter le pays; que si, isolément, ces décisions ont chacune leur légitimité mais pèchent par un manque d'information réciproque, leur contradiction oblige à opérer un choix qui ne peut intervenir qu'en privilégiant les droits de la défense en matière pénale, consacrés par la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, essentiels dans un Etat de droit et susceptibles de retentir de manière beaucoup plus importante dans la vie concrète du requérant » .

Partant, la décision querellée viole la disposition reprise sous le point 2.1.2."

en

"La partie requérante renvoie aux considérations émises à l'égard de l'ordre de quitter le territoire sous le point 2.1.2.

En effet, l'interdiction d'entrée est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire et est également de nature à entraver le droit à un procès équitable garanti par l'article 6, § 1er, de la CEDH, ainsi que le droit de bénéficier des droits prévus à l'article 6, § 3, de la CEDH."

4.2.2. De verzoekende partij stelt dat uit de feiten van de zaak volgt dat er momenteel een gerechtelijk onderzoek lopende is tegen haar, dat zij, nadat tegen haar een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, bij beschikking van de raadkamer van 15 januari 2021 niettemin in vrijheid is gesteld, dat de gerechtelijke autoriteiten de strikte naleving van de volgende voorwaarden hebben geëist gedurende een periode van drie maanden: de volledige betaling van een borgsom ten bedrage van 10.000 euro, een goed algemeen gedrag en geen laakbare daden begaan, reageren op oproepingen van de politie, woonachtig zijn in Sint-Pieters-Leeuw en niet van adres veranderen zonder voorafgaande toestemming, een volledig verbod om contact op te nemen met de in het strafdossier genoemde personen, dat hieruit volgt dat zij gerechtelijk verplicht is om in België te blijven en ter beschikking van de autoriteiten te blijven, dat deze beslissing van de raadkamer in kracht van gewijsde is gegaan en dat de verwerende partij geen rechtsgeldige inbreuk kan maken op een rechterlijke beslissing, dat het in deze specifieke context noodzakelijk is om de effectieve toegang tot de rechter en de voortzetting van de strafprocedure mogelijk te maken door toe te staan dat zij niet wordt gedwongen om België te verlaten, dat zij conform artikel 6, eerste lid van het EVRM recht heeft op een eerlijk proces, dat dit recht zou worden geschonden zonder de opschorting van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te

verlaten, aangezien zij verplicht zou zijn om het grondgebied te verlaten zonder enige garantie dat zij zich tijdig in België zal kunnen aanbieden om alle handelingen van de procedure bij te wonen, temeer daar zij onderworpen is aan een inreisverbod waarvan niets erop wijst dat het later zou worden opgeheven of opgeschort, dat zij voorts persoonlijk aanwezig moet kunnen zijn bij de verschillende proceshandelingen om persoonlijk haar opmerkingen te kunnen maken, dat zij op die manier haar rechten en verweermiddelen zo goed mogelijk zal kunnen doen gelden, dit wil zeggen in real time en in het licht van de vragen die haar in alle fasen van de procedure zullen worden gesteld en waarop haar raadsman niet noodzakelijk in staat zal zijn te kunnen antwoorden, dat er ook een schending zou zijn van het beginsel van wapengelijkheid, dat aan iedere partij bij een strafprocedure een redelijke gelegenheid moet worden geboden om haar zaak voor de rechter te bepleiten onder omstandigheden die haar niet op een noemenswaardige wijze benadelen ten opzichte van de wederpartij, dat zij niet op duizenden kilometers afstand haar rechten zal kunnen doen gelden in de verschillende fasen van de procedure en dat haar raadsman haar niet doeltreffend en efficiënt zal kunnen verdedigen, met name in een zaak waarin de omstandigheden rond feiten veelvuldig kunnen zijn en haar aanwezigheid vereisen, dat het EVRM bedoeld is om rechten te beschermen die niet theoretisch of illusoir zijn maar concreet en effectief, dat het in strijd is met artikel 6, derde lid van het EVRM om de uitzetting van een vreemdeling te gelasten indien kan worden aangenomen dat die uitzetting zijn verdediging buitensporig zou bemoeilijken. De verzoekende partij wijst in dit verband op rechtspraak van de Raad van State.

4.2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

4.2.4. De verzoekende partij wijst met haar betoog op het lopende gerechtelijk onderzoek en de voorwaarden die zij dient na te leven sinds haar invrijheidstelling.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatriëerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België. (...)*

Op 13.01.2021 leverde de onderzoeksrechter een beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden geldend voor drie maanden af. Eén van de gestelde voorwaarden is dat betrokkene vast verblijf dient te houden te 1600 Sint- Pieters-Leeuw, (...) en niet van adres te veranderen zonder voorafgaandelijke goedkeuring van de onderzoeksrechter. Er dient opgemerkt te worden dat de in verdenkingstelling en het verdacht worden van het plegen van een misdrijf, zoals in casu het geval, geen recht tot verblijf inhoudt. Een illegale vreemdeling die wegens opheffing van het aanhoudingsmandaat in vrijheid wordt gesteld, verblijft immers nog steeds illegaal in het Rijk en dit illegaal verblijf maakt nog steeds een misdrijf uit zoals omschreven in Artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien vastgesteld werd dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Bovendien bevat de beschikking geen absoluut verbod om België te verlaten. Het is mogelijk mits toestemming van de onderzoeksrechter die betrokkene derhalve dient aan te vragen. Uit niks blijkt dat hij deze niet zou kunnen verkrijgen. Om aan de voorwaarde zich op verzoek aan te melden bij de politiediensten, kan betrokkene voorzien van de nodige documenten en mits een tijdelijke opschorting van het inreisverbod naar België terugkeren voor gerechtelijke doeleinden.”

Waar de verzoekende partij stelt dat zij gerechtelijk verplicht is om in België te blijven en ter beschikking van de autoriteiten te blijven, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt

dat de opgelegde voorwaarde inzake vast verblijf als volgt is geformuleerd in de beschikking van de onderzoeksrechter van 13 januari 2021 tot opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden: *“vast verblijf houden te 1600 Sint-Pieters-Leeuw (...) en niet van adres veranderen zonder voorafgaandelijke goedkeuring van mijn ambt”*. Derhalve blijkt niet dat de verzoekende partij - mits voorafgaande toestemming van de onderzoeksrechter - alleen verblijf kan houden in België en aldus gerechtelijk verplicht zou zijn om in België te blijven. De verzoekende partij weerlegt in die zin geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat de beschikking geen absoluut verbod bevat om België te verlaten, dat het mogelijk is mits toestemming van de onderzoeksrechter die de verzoekende partij dient aan te vragen, dat uit niets blijkt dat zij deze niet zou verkrijgen. De verzoekende partij kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent de verzoekende partij immers de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, dat haar op 15 januari 2021 werd opgelegd voor de duur van drie jaar. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij geen garantie heeft dat zij zich tijdig in België zal kunnen aanbieden, toont zij geenszins aan op grond waarvan haar een garantie zou moeten worden geboden. Door voor te houden dat zij onderworpen is aan een inreisverbod waarbij niets erop wijst dat het later zou worden opgeheven of opgeschort, gaat zij voorbij aan voornoemde mogelijkheid om op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet gebruik te maken van de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen. Zij maakt niet aannemelijk dat er *in casu* gronden zouden zijn om haar die opheffing of opschorting te weigeren, noch dat zij, indien de opheffing of opschorting geweigerd wordt, niet in de mogelijkheid zal zijn haar beroepsmogelijkheden te benutten. Aldus weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij, om te voldoen aan de voorwaarde zich op verzoek aan te melden bij de politiediensten, voorzien van de nodige documenten en mits een tijdelijke opschorting van het inreisverbod, naar België kan terugkeren voor gerechtelijke doeleinden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij aldus niet aan dat in deze specifieke context de effectieve toegang tot de rechter en de voortzetting van de strafprocedure slechts mogelijk wordt door toe te staan dat zij niet wordt gedwongen om België te verlaten noch dat haar recht op een eerlijk proces en een eerlijke behandeling van haar zaak zou worden geschonden zonder de opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, aangezien zij verplicht zou zijn om het grondgebied te verlaten zonder dat er enige garantie is dat zij zich tijdig in België zal kunnen aanbieden om alle handelingen van de procedure bij te wonen, temeer daar zij onderworpen is aan een inreisverbod waarvan niets erop wijst dat het later zou worden opgeheven of opgeschort.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de beslissing van de raadkamer in kracht van gewijsde is gegaan en dat de verwerende partij geen rechtsgeldige inbreuk kan maken op een rechterlijke beslissing, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat een beschikking van de onderzoeksrechter geen uitspraak doet over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk, dat dit het prerogatief van de verwerende partij is. Zij weerlegt noch ontkracht met haar betoog de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de in verdenkingstelling en het verdacht worden van het plegen van een misdrijf, zoals *in casu* het geval, geen recht tot verblijf inhoudt, dat een illegale vreemdeling die wegens opheffing van het aanhoudingsmandaat in vrijheid wordt gesteld immers nog steeds illegaal in het Rijk verblijft, dat dit illegaal verblijf nog steeds misdrijf uitmaakt in de zin van artikel 75 van de Vreemdelingenwet, dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien werd vastgesteld dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan, dat de beschikking bovendien geen absoluut verbod inhoudt om België te verlaten, dat om aan de voorwaarde zich op verzoek aan te melden bij de politiediensten, de verzoekende partij voorzien van de nodige documenten en mits een tijdelijke opschorting van het inreisverbod, naar België kan terugkeren voor gerechtelijke doeleinden.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij voorts persoonlijk aanwezig moet kunnen zijn bij de verschillende proceshandelingen om persoonlijk haar opmerkingen te kunnen maken, dat zij op die manier haar rechten en verweermiddelen zo goed mogelijk zal kunnen doen gelden, dit wil zeggen in real time en in het licht van de vragen die haar in alle fasen van de procedure zullen worden gesteld en waarop haar raadsman niet noodzakelijk in staat zal zijn te kunnen antwoorden, dat er ook een schending zou zijn van het beginsel van de wapengelijkheid, dat aan iedere partij bij een strafprocedure een redelijke gelegenheid moet worden geboden om haar zaak voor de rechter te bepleiten onder

omstandigheden die haar niet op een noemenswaardige wijze benadelen ten opzichte van de wederpartij, dat zij niet op duizenden kilometers afstand haar rechten zal kunnen doen gelden in de verschillende fasen van de procedure en dat haar raadsman haar niet doeltreffend en efficiënt zal kunnen verdedigen, met name in een zaak waarin de omstandigheden rond feiten veelvuldig kunnen zijn en haar aanwezigheid vereisen, maakt zij vooreerst geenszins aannemelijk dat haar persoonlijke aanwezigheid of verschijning doorheen de strafprocedure noodzakelijk of vereist is, dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen of dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Immers staat niets haar in de weg om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met haar advocaat, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk, om zo over een doeltreffende en efficiënte verdediging te waken. Bovendien toont zij met de inleiding van de onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan tijdens de strafprocedure. In de mate dat zij alsnog blijft volharden dat zij persoonlijk aanwezig moet kunnen zijn teneinde haar rechten en verweermiddelen zo goed mogelijk te doen gelden, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet tot de verwerende partij kan richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide die haar moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen.

4.2.5. De verzoekende partij maakt *in casu* niet aannemelijk dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen. Uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissingen nam, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.6. Het tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn ongegrond.

4.3. In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing als *accessorium* van de eerste bestrede beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In een derde middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod voor de duur van drie jaar, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

4.3.1. Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij voormelde middelen toe als volgt:

“- En l'espèce, le requérant estime qu'il existe un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, compte-tenu du fait de son absence de lien avec son pays d'origine, quitté depuis l'âge de 12 ans, et de son impossibilité d'y assurer logement et subsistance du jour au lendemain, alors même que ses liens familiaux se trouvent en Belgique, dont sa partenaire de vie.

Ainsi qu'il a été relevé, la partie adverse a violé, notamment, le droit d'être entendu du requérant (cf. supra, 2.1.1.); que, par ailleurs, la décision querellée ne démontre pas avoir procédé à l'examen d'un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, dans la mesure où le simple fait d'avoir été débouté de la demande d'asile ne suffit pas pour en déduire l'absence de risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme ; que la partie adverse n'a donc pas mené une enquête effective au sens de l'article 1er de la Convention européenne des droits de l'homme signée à Rome le 4 novembre 1950, ni motivé adéquatement sa décision au regard de tous les éléments de la cause dont elle a connaissance notamment par l'entremise du dossier administratif ou/et aurait dû prendre connaissance si le droit d'être entendu avait correctement été mis en œuvre; qu'il n'est donc pas démontré qu'elle se serait scrupuleusement assurée que l'exécution de l'ordre de quitter le territoire ne violerait pas l'article 3 de ladite Convention.”

en

“L'interdiction d'entrée, mesure accessoire à l'ordre de quitter le territoire et qui a pour effet d'empêcher le requérant de revenir sur le territoire belge durant 3 ans, viole également l'article 3 de la CEDH pour les mêmes raisons que celles invoquées à l'encontre de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire sous le point 2.1.3.”

4.3.2. De verzoekende partij betoogt dat er een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat aangezien zij geen band meer heeft met haar land van herkomst dat zij op twaalfjarige leeftijd heeft

verlaten, dat zij daar van de ene op de andere dag geen onderdak en geen bestaansmiddelen kan vinden, daar haar familiebanden, met inbegrip van haar levenspartner, zich in België bevinden, dat de verwerende partij haar recht om te worden gehoord geschonden heeft, dat uit de bestreden beslissingen bovendien niet blijkt dat het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM daarin is onderzocht, aangezien uit het louter feit dat haar asielaanvraag is afgewezen, niet kan worden afgeleid dat er geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat, dat de verwerende partij derhalve geen daadwerkelijk onderzoek in de zin van artikel 1 van het EVRM heeft verricht en haar beslissing niet naar behoren met redenen heeft omkleed in het licht van alle elementen van de zaak waarvan zij op de hoogte is via het administratief dossier of op de hoogte had moeten zijn indien het recht om te worden gehoord naar behoren was uitgeoefend, dat derhalve niet is aangetoond dat de verwerende partij er nauwgezet op zou hebben toegezien dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

4.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Albanië, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissingen wordt in het licht van artikel 3 van het EVRM gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene heeft op 06/04/2011 een verzoek tot internationale bescherming ingediend samen met zijn moeder. Deze aanvraag werd negatief afgesloten. Tot op heden heeft betrokkene geen nieuwe aanvraag tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art. 3 van het EVRM niet van toepassing.”*

Door louter voor te houden dat zij geen band meer heeft met haar land van herkomst dat zij op twaalfjarige leeftijd heeft verlaten, dat zij daar van de ene op de andere dag geen onderdak en geen bestaansmiddelen kan vinden, daar haar familiebanden, met inbegrip van haar levenspartner, zich in België bevinden, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij hierdoor een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Albanië. De Raad herhaalt in dit licht ook dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt, laat staan aantoon, dat zij geen andere familieleden of kennissen in het land van herkomst zou hebben.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt of had kunnen overmaken die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft

onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Nu de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk maakt dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Albanië, kan zij dan ook niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij haar recht om te worden gehoord geschonden heeft, dat uit de bestreden beslissingen bovendien niet blijkt dat het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM daarin is onderzocht, aangezien uit het louter feit dat haar asielaanvraag is afgewezen niet kan worden afgeleid dat er geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat, dat de verwerende partij derhalve geen daadwerkelijk onderzoek in de zin van artikel 1 van het EVRM heeft verricht en haar beslissing niet naar behoren met redenen heeft omkleed in het licht van alle elementen van de zaak waarvan zij op de hoogte is via het administratief dossier of op de hoogte had moeten zijn indien het recht om te worden gehoord naar behoren was uitgeoefend, dat derhalve niet is aangetoond dat de verwerende partij er nauwgezet op zou hebben toegezien dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt in dit verband dat het immers aan de verzoekende partij toekwam om, ter gelegenheid van haar verzoekschrift, een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

4.3.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt aldus niet.

4.3.5. Het derde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het derde middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn ongegrond.

4.4. In een vierde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing als *accessorium* van de eerste bestrede beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. In een vierde middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod voor de duur van drie jaar, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

4.4.1. De verzoekende partij zet voormelde middelen uiteen als volgt:

“En considération des éléments factuels énoncés par la partie adverse, l'absence de délai est justifiée par un risque de fuite (article 74/14, § 3, 1°, de la loi du 15 décembre 1980), ainsi que le danger pour l'ordre public (article 74/14, § 3, 1° et 3°, de la loi précitée).

- Quant au risque de fuite

- *Le risque de fuite est entendu comme « le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite » .*

Dans cette définition, le risque de fuite doit viser des cas particuliers. Dès lors que toutes les personnes concernées par ce délai de départ volontaire sont par définition en séjour illégal puisqu'une décision de retour a été prise à leur encontre, cette exigence d'individualisation exclut que la seule illégalité du séjour suffise pour constituer le risque de fuite . Cela est par ailleurs confirmé par le considérant 6 de la directive qui énonce que : « Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive délinquent l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. »

Le risque de fuite est défini à l'article 1,11°, de la loi du 15 décembre 1980 : « le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux ».

Il échet encore de rappeler qu'une décision d'éloignement prévoit en principe un délai d'exécution de 30 jours (article 74/14, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980) et que des mesures préventives peuvent accompagner la décision pour prévenir le risque de fuite (article 74/14, § 3, 2°, loi du 15 décembre 1980). En outre, l'absence de délai pour le départ volontaire reste une faculté (article 74/14, § 3,1°, loi précitée).

- La Cour de cassation a récemment interprété l'étendue du contrôle de légalité exercé par les juridictions d'instruction. Elle a considéré que le contrôle de légalité du risque de fuite implique de vérifier s'il a été apprécié par l'Office des étrangers eu égard à la situation actuelle et réelle de l'étranger. Les juridictions d'instruction doivent vérifier si tous les éléments factuels pertinents ont été pris en compte par l'Office des étrangers pour évaluer la réalité du risque de fuite. Cet arrêt impose un contrôle de légalité des décisions de détention afin d'éloignement qui inclut l'existence d'une motivation factuellement complète et légalement exacte.

Partant, il en va de même lorsque le risque de fuite est invoqué pour justifier qu'aucun délai ne soit accordé pour le départ volontaire.

- En l'espèce, la partie adverse ne démontre pas, par une motivation adéquate, avoir tenu compte de l'ensemble de ces éléments factuels ; à cet égard, il peut être relevé que la décision à cet égard n'est pas adéquatement motivée compte-tenu du fait que l'autorité judiciaire compétente a d'ores et déjà estimé que le requérant pouvait être remis en liberté à condition du paiement d'une caution et d'une adresse fixe, précisément pour s'assurer que le requérant ne prendra pas la fuite mais, au contraire, se présentera bien aux convocations de la justice ; par ailleurs, et contrairement à ce qui est affirmé une demande de protection internationale a bel et bien été introduite et ce lors de l'arrivée du requérant en Belgique, en manière telle qu'il ne saurait être fait application valablement de l'article 74/14, § 3, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, concernant le point 1° de la décision ; dès lors, compte-tenu de la demande de protection internationale, il ne saurait davantage y avoir un manque de collaboration au sens de l'article 74/14, § 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980, relativement au point « 3° » de la décision .

Cela est d'autant plus vrai qu'il échet de rappeler qu'une décision d'éloignement prévoit en principe un délai d'exécution de 30 jours (article 74/14, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980) et que des mesures préventives peuvent accompagner la décision (assignation à résidence, par exemple - cf. article 74, § 2, alinéas 2 et 3, de la loi précitée). En outre, l'absence de délai pour le départ volontaire reste une faculté (article 74/14, § 3, 1°, loi précitée).

- Quant au danger pour l'ordre public

- La directive retour, ainsi que la loi belge de transposition, ne donne pas de définition du concept de « danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale » permettant de supprimer le délai de départ volontaire . Il peut toutefois être renvoyé à la directive 2004/38 en matière de libre circulation des citoyens européens pour ce qui est de la définition du danger pour l'ordre public ou la sécurité publique : « une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. » Il paraît en effet difficile d'imaginer que la notion d'ordre public puisse varier seulement en fonction du statut administratif du délinquant . On ne peut toutefois ignorer qu'en matière de libre circulation des citoyens européens, une interprétation restrictive de l'exception s'impose, car il s'agit de « restrictions à l'exercice d'un droit directement dérivé du traité »

Partant, le cas prévu par la directive retour également une telle interprétation restrictive et ce pour deux raisons : premièrement, la préférence du retour volontaire sur le retour forcé est bien établie dans la directive 2008/115/CE dite « retour ». Il ressort notamment de son considérant 10 que : « Lorsqu'il n'y a pas de raison de croire que l'effet utile d'une procédure de retour s'en trouve compromis, il convient de privilégier le retour volontaire par rapport au retour forcé et d'accorder un délai de départ volontaire. » Le retour volontaire constitue donc le principe et l'hypothèse où l'étranger constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale constitue l'exception. À ce titre, il convient de l'interpréter restrictivement.

Deuxièmement, la suppression du délai de départ volontaire implique nécessairement comme corollaire le recours à la détention. Or, conformément au considérant 16 de la directive retour, « Le recours à la rétention aux fins d'éloignement devrait être limité et subordonné au respect du principe de proportionnalité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. » La C.J.U.E. a été dans le même sens, considérant que le respect du principe de proportionnalité devait être assuré . La Cour eur. D.H. a pour sa part souligné que « La privation de liberté est une mesure si grave qu'elle ne se justifie qu'en dernier recours, lorsque d'autres mesures, moins sévères, ont été considérées et jugées insuffisantes pour sauvegarder l'intérêt personnel ou public exigeant la détention. »

Cela implique donc que le danger pour l'ordre public justifiant la suppression du délai de départ volontaire doit être proportionné à la gravité du recours immédiat à la détention. Il ne peut donc être compris trop largement.

Ces deux arguments plaident en faveur d'une interprétation restrictive de l'exception permettant de déroger à l'octroi d'un délai de départ volontaire. Une définition étroite de l'ordre public et de la sécurité publique du type de celle contenue dans la directive 2004/38 dont doit être transposée à l'endroit du retour. Cela implique notamment que l'examen de l'atteinte à l'ordre public doit se faire in concreto et que l'ordre public ne pourrait être invoqué pour des motifs de prévention générale, ni à des fins économiques. En intégrant ces exigences, le travail frauduleux ne saurait constituer en soi une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. D'ailleurs, la tendance politique actuelle, en matière de travail illégal, vise plutôt à sanctionner l'employeur que l'employé.

Par ailleurs, la Cour de justice de l'Union européenne, dans un arrêt du 11 juin 2015, a entendu encadrer la notion de danger pour l'ordre public comme motif de refus d'octroi d'un délai de départ volontaire et est venue conformer les propos précités.

Ainsi que le relève l'arrêt, la notion de danger pour l'ordre public n'est pas définie par la directive 2008/115, dite « retour ». Cela étant, elle nécessite au minimum l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. Elle doit être interprétée strictement et appréciée in concreto, dans le respect du principe de proportionnalité.

La Cour précise que l'appréciation du danger pour l'ordre public doit se faire au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant concerné constitue un danger réel et actuel. Cela implique que lorsqu'un État s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, il méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité (§ 50). La Cour conclut, en réponse à la première question, que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115 (§ 54). En d'autres termes, la condamnation pénale n'est ni une condition nécessaire, ni une condition suffisante, ni un obstacle au constat de l'existence d'un danger pour l'ordre public.

Sur la seconde question posée : la notion de « danger pour l'ordre public » suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. La Cour considère comme pertinent, dans le cadre de l'appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation personnelle du ressortissant concerné et susceptible de renseigner quant au degré de la menace qu'il présente pour l'ordre public. Dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis une infraction ou a fait l'objet d'une condamnation pénale, la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission figurent au nombre des éléments pertinents (§ 65).

Partant, il ne peut suffire d'affirmer qu'un requérant s'est rendu coupable de travail au noir ou a été intercepté en présentant un document de séjour falsifié. Il incombe aux juridictions saisies de vérifier qu'il a bien été tenu compte, dans la motivation de la décision de suppression du délai de départ volontaire prise par l'Office des étrangers, de tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

- En l'espèce, la partie adverse ne démontre pas, par une motivation adéquate, avoir tenu compte de l'ensemble de ces éléments factuels ; à cet égard, il peut être relevé que la décision à cet égard n'est pas adéquatement motivée compte-tenu du fait que l'autorité judiciaire compétente a d'ores et déjà estimé que le requérant pouvait être remis en liberté, estimant dès lors pouvoir écarter le risque de récidive ; par ailleurs, force est de constater que la partie adverse se contredit elle-même puisque, bien qu'ayant pris un ordre de quitter sans délai avec maintien, pour les motifs qu'elle estime justifiés, elle n'en décide pas moins de remettre l'intéressé en liberté en lui donnant un « nouveau délai de 0 jours » pour exécuter l'ordre de quitter le territoire...

Cela est d'autant plus vrai qu'il échet de rappeler qu'une décision d'éloignement prévoit en principe un délai d'exécution de 30 jours (article 74/14, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980) et que des mesures préventives peuvent accompagner la décision (assignation à résidence, par exemple - cf. article 74, § 2, alinéas 2 et 3, de la loi précitée). En outre, l'absence de délai pour le départ volontaire reste une faculté (article 74/14, § 3, 1°, loi précitée)."

en

"La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée parce que « aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire » (article 74/11, § 1er, alinéa 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980).

Or, pareille motivation s'avère illégale pour les raisons énoncées sous le point 2.1.4."

4.4.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gaat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gepaard met het bestreden inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toestaan.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

In casu wordt met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet afgeweken van de termijn van zeven tot dertig dagen en geen vrijwillige vertrektermijn toegestaan. De verwerende partij licht de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in de eerste bestreden beslissing toe als volgt:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 24/06/2020 in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene werd sinds 25.06.2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd op 24.06.2020 aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid. Betrokkene was zich bewust van het feit dat hij zich in een cannabisplantage bevond. Er bestaan derhalve ernstige aanwijzingen van schuld.

Het telen van drugs, is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale

mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernst in het gedrang wordt gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

4.4.3. Wat het risico op onderduiken betreft, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet aantoont door een adequate motivering dat zij rekening heeft gehouden met het geheel van de feitelijke elementen, dat het bevel op dit punt niet adequaat is gemotiveerd, aangezien de bevoegde rechterlijke instantie reeds heeft overwogen dat zij in vrijheid kan worden gesteld op voorwaarde dat zij een borgsom betaalt en een vast adres heeft, juist om te waarborgen dat zij niet zal onderduiken maar integendeel zal verschijnen wanneer zij voor de rechter wordt gedagvaard, dat anders dan wordt gesteld, wel degelijk een verzoek om internationale bescherming is ingediend bij haar aankomst in België zodat de artikelen 1, §2, 1° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet niet geldig kunnen worden toegepast, dat gelet op het verzoek om internationale bescherming er bijgevolg geen sprake kan zijn van een gebrek aan samenwerking in de zin van de artikelen 1, §2, 3° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, dat dit des te meer geldt omdat een bevel in beginsel een uitvoeringstermijn van dertig dagen kent en het bevel vergezeld kan gaan van preventieve maatregelen zoals bijvoorbeeld huisarrest, dat het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek een mogelijkheid blijft.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt niet enkel verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet betreffende het risico op onderduiken, doch ook naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet: het gevaar voor de openbare orde. Zoals blijkt uit onderhavig arrest slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven betreffende het gevaar voor de openbare orde te weerleggen of ontkrachten. Deze motieven betreffende het gevaar voor de openbare orde volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat dient vastgesteld te worden dat de voormelde kritiek van de verzoekende partij betreffende het risico op onderduiken slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

4.4.4. Wat het gevaar voor de openbare orde betreft, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet aantoont door middel van een adequate motivering dat zij rekening heeft gehouden met het geheel van de feitelijke elementen, dat het bevel op dit punt niet adequaat is gemotiveerd, aangezien de bevoegde rechterlijke instantie reeds heeft overwogen dat zij in vrijheid zou kunnen worden gesteld en derhalve van mening is dat het risico op recidive kan worden uitgesloten, dat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt aangezien zij, hoewel zij een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met vasthouding heeft gegeven, niettemin heeft besloten haar in vrijheid te stellen door haar een nieuwe termijn van nul dagen te geven om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, dat dit des te meer geldt omdat een bevel in beginsel een uitvoeringstermijn van dertig dagen kent en het bevel vergezeld kan gaan van preventieve maatregelen zoals bijvoorbeeld huisarrest, dat het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek een mogelijkheid blijft.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de verzoekende partij sinds 25 juni 2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden, dat zij op 24 juni 2020 werd aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid, dat zij zich bewust was van het feit dat zij zich in een cannabisplantage bevond, dat er derhalve ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, dat het telen van drugs een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier is om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid, dat bij drugsteelt door de dader niet in het minst acht wordt geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht, dat de grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel ontwrichten, dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op voormelde motieven die duidelijk ingaan op het zich bewust bevinden op een cannabisplantage, de ernst van de feiten en de impact van deze feiten op de maatschappij, kan niet vastgesteld worden dat het gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid uit het enkele feit dat de verzoekende partij verdacht wordt van een stafbaar feit. Door voor te houden dat de bevoegde rechterlijke instantie reeds heeft overwogen dat zij in

vrijheid zou kunnen worden gesteld en derhalve van mening is dat het risico op recidive kan worden uitgesloten, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* niet kon oordelen dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Het loutere feit dat de verzoekende partij in vrijheid wordt gesteld doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing en leidt er ook niet toe dat de verwerende partij na de vrijlating van de verzoekende partij niet langer kan oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. De Raad wijst erop dat het feit dat beslist werd om de verzoekende partij een invrijheidstelling toe te kennen niet betekent dat er geen risico bestaat dat zij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, zodat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoonde dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Met het betoog dat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt aangezien zij, hoewel zij een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met vasthouding heeft gegeven, niettemin heeft besloten haar in vrijheid te stellen door haar een nieuwe termijn van nul dagen te geven om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om vast te stellen dat zij een gevaar is voor de openbare orde en op grond daarvan toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan, en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, dat het in vrijheid stellen door de verwerende partij gebaseerd was op het haar niet langer een gevaar achten voor de openbare orde.

De verzoekende partij betoogt nog dat een bevel in beginsel een uitvoeringstermijn van dertig dagen kent en het bevel vergezeld kan gaan van preventieve maatregelen zoals bijvoorbeeld huisarrest, dat het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek een mogelijkheid blijft, maar toont daarmee niet aan dat voornoemde motieven in strijd zijn met artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

In haar theoretische uiteenzetting lijkt de verzoekende partij nog te wijzen op zwartwerk en het gebruik van valse documenten en hieromtrent te stellen dat het zich schuldig maken aan deze feiten niet volstaat om uit haar gedrag een actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde af te leiden. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat het gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid uit het zich schuldig maken aan zwartwerk en/of het gebruik van valse documenten, zodat het betoog van de verzoekende partij in die zin niet dienstig is.

In zoverre de verzoekende partij in haar theoretisch betoog ingaat op haar vrijheidsberoving, kan de Raad volstaan te verwijzen naar het gestelde in punt 3.

4.4.5. Een schending van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4.6. Het vierde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het vierde middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn ongegrond.

4.5. In een vijfde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing als *accessorium* van de eerste bestrede beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3, 6, eerste en derde lid en 8 van het EVRM. In een vijfde middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod voor de duur van drie jaar, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3, 6, eerste en derde lid en 8 van het EVRM.

4.5.1. De verzoekende partij licht voormelde middelen toe als volgt:

“- *Attendu que l'ordre de quitter le territoire pris à l'égard de la partie requérante constitue un acte administratif distinct et peut donc être contesté sur une base propre (C.C.E., n° 155.564 du 28 octobre 2015).*

Par ailleurs, l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans le cadre de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980. En effet, même dans ces hypothèses, l'autorité n'est pas tenue d'édicter un ordre de quitter le territoire si celui-ci a des conséquences qui peuvent méconnaître les droits fondamentaux de l'étranger (C.E., n° 231.762, 26 juin 2015 ; C.E., n° 225.855, 17 décembre 2013 ; C.E., n° 231.443, 4 juin 2015 ; C.E. n° 232.758, 29 octobre 2015 ; CCE, n° 138.911, 20 février 2015, p. 5). A cet égard, il importe de relever que l'autorité administrative doit veiller à ce que l'ordre de quitter le territoire ne porte pas atteinte aux droits fondamentaux avant de l'adopter et non seulement en cas d'exécution forcée d'une mesure d'éloignement (C.E., n° 231.443, 4 juin 2015, R.D.E., 2015, n° 814, 386 ; voy. aussi : C.C.E., n° 137.184, 26 janvier 2015 ; C.C.E., n° 155.971, 3 novembre 2015, Rukamiza/E.B. : le Conseil a relevé que, lors de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire, « la partie défenderesse a négligé (...), de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, et de procéder à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la vie privée du requérant en Belgique. Partant la violation de l'article 8 de la CEDH est établie en l'espèce » ; CEDH 27 février 2014, Josef c/ État belge et CJCE, 18 décembre 2014, Abdida).

Cette position est, au demeurant, conforme à l'exposé des motifs de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 qui, à propos de l'obligation de délivrance d'une décision d'éloignement « à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire », précise, entre autres, qu'« une telle obligation ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. pari. Chambre, sess. 2011-2012, 1825/001, p.17) (rappelé par C.E., n° 225.855, 17 décembre 2013).

Par ailleurs, la partie adverse se doit de respecter la vie privée déployée par me requérant, telle que garantie par l'article 8 de la CEDH. Pour rappel, le droit au respect de la vie privée est le droit « d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité » (Commission européenne des droits de l'homme, req. 6825/74, X c. Irlande, déc. du 18/5/76, D.R. 5, p. 89, cité par CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445 et s.; Comm. eur. dr. h., rapp. du 12 juillet 1977 (art. 31), req. n° 6959/75, Brüggemann et Sceuten c. Rép. féd. d'Allemagne, D.R., 10, pp. 100 ss., ici § 55, p. 137. Cette jurisprudence de la Commission est citée par le juge Martens, dans son opinion concordante à l'arrêt Beldjoudi C. France de la Cour; voy. aussi C.E.D.H., arrêt Niemietz c. Rép. féd. d'Allemagne du 16/12/1992, Série A, n° 251-B, § 29; C.E.D.H., arrêt C./Belgique du 7.8.96, § 25, T.V.R., 1997, nr. 3, p. 240: la vie privée « englobe le droit pour l'individu de nouer et de développer des relations avec ses semblables (...) » ; C.E.D.H., 16.2.00, AFFAIRE AMANN c. SUISSE).

Le Conseil d'État Ta encore rappelé récemment, par un arrêt n° 233.638 du 26 janvier 2016, en ces termes : « Il ressort d'une jurisprudence bien établie de la Cour européenne des droits de l'homme XXX que la vie privée, protégée par l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales « englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial » .

Ainsi, dans des circonstances semblables, par un arrêt n° 155.971 du 3 novembre 2015, Votre Conseil a déjà jugé que « l'existence d'une vie privée dans son chef [celui du requérant], au sens de l'article 8 de la CEDH, peut (...) être considérée comme établie » (cf. point 4.4.1. de l'arrêt). Le Conseil relève ensuite que, lors de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire, « la partie défenderesse a négligé (...), de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, et de procéder à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la vie privée du requérant en Belgique. Partant la violation de l'article 8 de la CEDH est établie en l'espèce ».

Par ailleurs, pour rappel, toute décision administrative doit être motivée au regard de l'article 62, § 2, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Enfin, il peut encore être fait état de la jurisprudence récente du Conseil d'Etat, confirmant les précités. Ainsi, par un arrêt n° 238.919 du 3 août 2017, le Conseil d'Etat a dit pour droit : « Un ordre de quitter le territoire n'est pas un acte de pure exécution. Il s'agit d'une décision produisant des effets juridiques propres, distincts de ceux du retrait du droit de séjour, et qui impose à l'étranger l'obligation de quitter le territoire. En conséquence, un tel acte cause grief. Celui auquel il est adressé dispose dès lors de l'intérêt requis pour solliciter son annulation et il s'agit d'un acte annulable » et « qu'un tel ordre, obligeant la partie adverse qui bénéficiait d'un droit de séjour à quitter le territoire, emportait une

ingérence dans sa vie privée et familiale. Le premier juge a également estimé valablement que, dans ce cas, la partie adverse devait justifier sa décision au regard des exigences de l'article 8 précité [de la CEDH]».

Cet enseignement a encore été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt n° 13.120 du 4 janvier 2019 : « Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors d'observer le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacré par l'article 8 précité. »

- Par ailleurs, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 fait obligation à la partie adverse de tenir compte, lors de la mesure d'éloignement « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » (pour un cas d'application : CCE, n° 159.217, 22 décembre 2015).

Récemment encore, le Conseil du Contentieux des étrangers a rappelé « que l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, sur lequel se fonde l'acte attaqué, a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 qui assure la transposition partielle de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et que l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi précitée du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Par ailleurs, l'article 6.4 de la Directive 2008/115/CE du Parlement et du Conseil du 16 décembre 2008 prévoit que la partie défenderesse conserve la faculté de privilégier la voie de la régularisation de séjour « pour des motifs charitables, humanitaires ou autres », et le considérant 6 de ladite Directive prévoit que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier » (en ce sens, CE, n° 232.758 du 29 octobre 2015). Il résulte notamment de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, à supposer que l'étranger séjourne de manière irrégulière sur le territoire, le caractère irrégulier du séjour ne saurait en tout état de cause suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres éléments soient pris en compte. » (C.C.E., n° 170.429, 23 juin 2016).

Pour sa part, le Conseil d'État, dans un arrêt n° 12.208 du 17 novembre 2016 (de non- admissibilité), a encore rappelé son enseignement dans les termes suivants : « Considérant que, critiquant les points 3.1.2.2. et 3.1.2.3. de l'arrêt, le requérant [l'État belge] prend un moyen unique de la violation des articles 7, 39/65 et 40bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, 52, § 4, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, 149 de la Constitution et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'en une première branche, il fait valoir en substance que dans les cas visés à l'article 7, alinéa 1er, 1° et 2°, de la loi du 15 décembre 1980, il est « tenu » de délivrer un ordre de quitter le territoire, sauf si l'étranger peut y séjourner sur une autre base, quod non, et que, puisqu'il n'annule pas la décision de refis de séjour notifiée à la partie adverse, l'arrêt attaqué lui reproche à tort de ne pas motiver cet ordre de quitter au regard de l'article 8 de la Convention précitée et de ne pas procéder à une mise en balance des intérêts en présence, à laquelle le législateur a en réalité déjà procédé en fixant les conditions pour pouvoir bénéficier du regroupement familial; qu'en une seconde branche, il soutient que l'arrêt est contradictoire en ce que, dans un même arrêt, le juge rejette le recours contre le refus de séjour et constate l'illégalité du séjour, mais « n'applique pas les enseignements rappelés par lui au point 3.1.1. de l'arrêt » et reproche au requérant de n'avoir pas, pour l'ordre de quitter le territoire, procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la vie familiale; Considérant qu'il ne ressort nullement des points 3.1.2.2. et 3.1.2.3. de l'arrêt critiqués en cassation, que le Conseil du contentieux des étrangers aurait jugé que le requérant n'était pas en l'espèce tenu de délivrer à la partie adverse un ordre de quitter le

territoire, sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980; qu'il juge seulement que lors de cette délivrance, il lui incombait « de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence » et qu'il ne ressort « nullement » de la motivation de l'acte qu'un tel examen ait eu lieu; qu'il y a lieu de relever que, contrairement à ce que le moyen revient à soutenir, la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » l'adopter car, comme le confirme l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, même en pareilles hypothèses, le requérant n'est pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire qui méconnaîtrait les droits fondamentaux de l'étranger; que, par ailleurs, les considérants 3.1.2.2. et 3.1.2.3. susvisés de l'arrêt ne contredisent manifestement pas les développements faits au préalable au point 3.1.1., relatifs aux raisons conduisant le juge à considérer la décision de refus de séjour de plus de trois mois et l'ordre de quitter le territoire comme des « actes administratifs distincts, qui peuvent chacun être contestés sur une base propre devant le Conseil » et aux conséquences qui en découlent; que le moyen ne peut manifestement être accueilli en aucune de ses branches; »

Dans un arrêt récent n° 237.189 du 26 janvier 2017, le Conseil d'État a encore rappelé son enseignement en ces termes :

« 12. La compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, l'autorité n'est pas tenue d'édicter un ordre de quitter le territoire si celui-ci a des conséquences qui peuvent méconnaître les droits fondamentaux de l'étranger. Comme le relève l'arrêt critiqué, « Une décision mettant fin au séjour de plus de trois mois et un ordre de quitter le territoire ont (...) des conséquences juridiques différentes. La seule conséquence d'une décision mettant fin au séjour de plus de trois mois est que l'étranger ne peut faire valoir aucun droit de séjour (...). Un ordre de quitter le territoire a pour conséquence que l'étranger doit quitter le territoire belge et peut le cas échéant, servir de base à une reconduite à la frontière de manière forcée et à une mesure administrative de privation de liberté. » 13. Un ordre de quitter le territoire n'est donc pas un acte dénué d'effets juridiques puisque l'étranger auquel il est adressé est effectivement tenu de quitter la Belgique. Un tel acte cause grief à son destinataire. Le Conseil du contentieux des étrangers n'a donc excédé ni sa compétence ni la disposition légale qui exige que l'étranger justifie d'une lésion ou d'un intérêt pour agir en décidant que l'ordre de quitter le territoire pris concomitamment à une décision mettant fin au séjour constitue un acte susceptible d'être annulé indépendamment du sort réservé à cette décision. »

Enfin, le Conseil d'État a, dans des circonstances semblables à la présente espèce, déjà pu juger, dans un arrêt n° 12.438 du 23 mai 2017, que « L'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs impose à l'administration de motiver formellement ses décisions. L'article 3 de cette même loi précise que la « motivation exigée consiste en Vindication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait semant de fondement à la décision » et que cette motivation « doit être adéquate ». Parmi les considérations devant servir de fondement à la décision, il y a celles que les normes qui régissent l'administration lui imposent de prendre en compte. En l'espèce, l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales imposait au requérant de procéder à mie mise en balance des intérêts en présence afin de déterminer si le respect du droit à la vie familiale de la partie adverse ne s'opposait à l'adoption d'un ordre de quitter le territoire. Ea loi du 29 juillet 1991 exigeait donc que le requérant exposât, dans l'ordre de quitter le territoire annulé par l'arrêt attaqué, les considérations relatives à cette mise en balance et les motifs pour lesquels il estimât que l'article 8 précité ne s'opposait à l'adoption d'un tel ordre. L'arrêt attaqué n'a donc pas méconnu les dispositions visées dans la première branche en décidant que le requérant devait procéder à une mise en balance des intérêts en présence et motiver l'ordre de quitter le territoire annulé au regard des exigences de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Enfin, il n'appartenait pas au premier juge d'effectuer cette mise en balance à la place du requérant. Celui-ci ne peut donc reprocher au Conseil du contentieux des étrangers de ne pas y avoir procédé. »

- En l'espèce, la partie adverse savait ou aurait dû savoir (cf. le dossier administratif et le principe général du droit d'être entendu visé supra sous le point 2.1.1.) que le requérant a un profil vulnérable susceptible de tomber sous le coup de l'article 3 de la CEDH (cf. considérations supra 2.1.3., à l'égard du moyen tiré de cet article 3 de la CEDH) ; que le requérant doit également pouvoir se prévaloir du respect dû à l'article 6, §§ 1er et 3, de la CEDH (cf. supra 2.1.4., à l'égard du moyen tiré de cet article 6 de la CEDH) ; que, compte-tenu de sa présence en Belgique et des membres de sa famille qui y sont

présents, le requérant y a également développé une vie privée et familiale, tel que garantie par l'article 8 de la CEDH.

Or, toute décision administrative doit être motivée au regard de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En l'espèce, avant de prendre un ordre de quitter le territoire, et de n'accorder aucun délai pour le départ volontaire, la partie adverse ne démontre nullement, au terme d'une motivation appropriée, avoir pris en compte les considérations précitées. En effet, la partie adverse se borne à motiver la délivrance d'un ordre de quitter uniquement au seul vu de l'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° et l'absence de délai pour le départ volontaire au seul vu de l'article 74/14, § 3, 1° et 3°, de la loi du 15 décembre 1980.

Par ailleurs, le requérant a une vie familiale au sens de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse relevant elle-même dans l'ordre de quitter que le requérant a reçu la visite en prison de sa compagne, de son frère, de sa sœur et de sa mère avec laquelle il est arrivé en Belgique en qualité de mineur d'âge ; qu'il n'a plus de lien avec son pays d'origine ni famille ; que la vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ne saurait se confondre avec la vie familiale au sens de l'article 74/13 ; qu'il en résulte que la partie adverse ne démontre pas avoir adéquatement examiné la situation du requérant au regard de l'article 74/13 de la loi précitée et commet une erreur manifeste d'appréciation.

La partie adverse viole donc les dispositions reprises sous le point 2.1.5."

en

"La partie requérante renvoie aux considérations émises à l'égard de l'ordre de quitter le territoire sous le point 2.1.5.

En effet, l'interdiction d'entrée est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire"

4.5.2. Na een uitgebreid theoretisch betoog stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij wist of behoorde te weten dat zij een kwetsbaar profiel heeft dat onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM kan vallen, dat zij zich ook moet kunnen beroepen op de eerbiediging van artikel 6, eerste en derde lid van het EVRM, dat zij gelet op haar aanwezigheid in België en haar familieleden die hier aanwezig zijn ook een privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij op geen enkele wijze, door middel van een passende motivering, aantoonde dat zij rekening heeft gehouden met voornoemde overwegingen, dat de verwerende partij zich ertoe beperkt de afgifte van het bevel te motiveren op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing zelf stelt dat zij in de gevangenis bezoek heeft gekregen van haar partner, haar broer, haar zus en haar moeder, met wie zij als minderjarige in België is aangekomen, dat zij geen enkele band of familie meer heeft met/in haar land van herkomst, dat het gezinsleven in artikel 8 van het EVRM niet kan worden verward met het gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat hieruit volgt dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat zij haar situatie naar behoren heeft onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en aldus een manifeste appreciatiefout begaat.

4.5.3. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten en omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij deze motieven vervolgens concreet toelicht. Er wordt eveneens gesteld dat de verzoekende partij het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht heeft getekend in de gevangenis op 26 juni 2020, dat zij echter naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken, dat zij aldus op eigen initiatief naliet de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De verwerende partij maakt vervolgens een analyse in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, besluit dat een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk is en dat artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is en stelt in dit verband verder dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens gesteld dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, waarbij de verwerende partij aan de hand van concrete feitelijke gegevens voornoemde vaststellingen toelicht. Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toestaan, waarbij dezelfde argumenten worden aangehaald die eerder in het bestreden bevel omtrent het risico op onderduiken en het gevaar voor de openbare orde werden uiteengezet. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar worden vooreerst de motieven omtrent het horen en het onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zoals uiteengezet in het bestreden bevel, herhaald waarna de verwerende partij besluit dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert verder dat de verzoekende partij sinds 25 juni 2020 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij veroordeeld kan worden, dat zij op 24 juni 2020 werd aangetroffen in een woning die was ingericht als cannabisplantage, weze het dat deze recent werd geoogst en dat er duidelijk een volgende teelt werd voorbereid, dat zij zich bewust was van het feit dat zij zich in een cannabisplantage bevond, dat er derhalve ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, dat het telen van drugs een verwerpelijke doch aantrekkelijke manier is om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid, dat bij drugsteelt door de dader niet in het minst acht wordt geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht, dat de grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel ontwrichten, dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij wist of behoorde te weten dat zij een kwetsbaar profiel heeft dat onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM kan vallen, verwijst de Raad naar de punten 4.1.14. en 4.3.3. waaruit blijkt dat de verzoekende partij met voorgaand betoog geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. In het kader van de motiveringsplicht herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissingen die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte

niet heeft gemotiveerd. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij zich ook moet kunnen beroepen op de eerbiediging van artikel 6, eerste en derde lid van het EVRM, herhaalt de Raad dat uit de punten 4.2.4. en 4.2.5. geenszins blijkt dat de verzoekende partij erin slaagt een schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk te maken. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij gelet op haar aanwezigheid in België en haar familieleden die hier aanwezig zijn ook een privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat uit de punten 4.1.8., 4.1.9., 4.1.10. en 4.1.12. blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. In het kader van de motiveringsverplichting wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de aanwezigheid van familieleden in België en hieromtrent motiveert. Betreffende haar privéleven toont de verzoekende partij voorts niet aan dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die de verwerende partij ten onrechte niet in rekening heeft genomen of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Waar zij stelt dat zij geen banden heeft met en familie in het land van herkomst, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Het betoog dat de verwerende partij op geen enkele wijze, door middel van een passende motivering, aantoont dat zij rekening heeft gehouden met voornoemde overwegingen, dat de verwerende partij zich ertoe beperkt de afgifte van het bevel te motiveren op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, mist enerzijds feitelijke grondslag en is anderzijds niet dienstig.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.5.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Met de loutere stelling dat het gezinsleven in artikel 8 van het EVRM niet kan worden verward met het gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het gezinsleven op andere wijze dient beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

4.5.5. Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij het aangevoerde familie- en gezinsleven van de verzoekende partij in rekening bracht doch oordeelde als volgt: *“Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van zijn partner, broer, zus en moeder. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn partner, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Betrokkene werd daarenboven niet gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Daarenboven beperkt het EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn broer en zus en moeder.”* Uit de punten 4.1.8. en 4.1.9. blijkt voorts dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar levenspartner, moeder, broer(s) (en zus) zodat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet gehouden was om hiermee rekening te houden. Door louter voor te houden dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat zij geen enkele band meer heeft met of familie heeft in haar land van herkomst slaagt de verzoekende partij er niet in om de voormelde motieven van de bestreden beslissingen en de voormelde vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten of aan te tonen dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden.

Wat de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn. Immers laat de verzoekende partij na om aannemelijk te maken dat zij kinderen in België heeft. Ze voert evenmin elementen inzake haar gezondheid aan waarmee de verwerende partij gehouden zou zijn geweest rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij haar situatie niet naar behoren heeft onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.5.6. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout.

4.5.7. Het vijfde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het vijfde middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER